

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

BLOED EN SCHANDE.

Een verhaal van bloed. Vooral een verhaal van schande. «En zo treffend», zoals meester Maurice Garçon het deed uitschijnen, de zeden schetsend van na de oorlog 1914-1918!

Geo London, die annalenschrijver bij uitnemendheid van de karakteristieke processen, die in het Gerechtshof van de Franse hoofdstad gepleit werden, drukte op het feit, dat «op de openbare

plaats, die een Hof van Assisen is, al de dwaasheden, al de vergissingen van een jong paar, gesproten uit twee gezinnen van de vooraanstaande burgerij, werden uitgesteld en tot in de geringste bijzonderheden uitgelopen». Weelde en geilheid, massa's slijk en een grote hoeveelheid bloed.

De Weiller's. Toen zij in het huwelijk traden, was de jonge vrouw al weduwe, nadien al gescheiden en had zij twee kinderen. Niettegenstaande dat, kwam haar naam nog voor op de registers van een paar verdachte huizen. De man was de zoon van een pleitbezorger en een gewezen vlie-

genier, die zich dapper gedragen had tijdens de oorlogsjaren. Achteraf was hij verschillende malen gescheiden. Hij werd hoogmoedig en opsnijder. Een ontaarde, met ziekelijke afwijkingen.

Op zekere avond, na wat bezoeken aan bars van Montparnasse, begaven de Weiller's zich naar het «negerbal» van de rue Blomet. Weiller drong bij een halfbloed aan, dat zij hem onder zijn echtelijk dak volgen zou. De vrouw weigerde en de Weiller's moesten al-

leen huiswaarts keren.

— Ik deed het onmogelijke om te bekomen dat zij hem volgen zou, bekende vrouw Weiller zonder de minste schaamte. En meteen schakelde zij elk gevoel van jaloersheid uit, die de misdaad kon uitleggen enige uren nadien door haar begaan. Want diezelfde nacht vermoordde zij haar echtgenoot. Het bleef een tamelijk geheimzinnige misdaad, toe te schrijven aan drankmisbruik, aan geesteson-evenwichtigheid en aan gebrek aan zedelijkheidsgevoel.

Toen zij, op 30 October 1929, vóór het Hof van Assisen terecht stond, verklaarde de jonge vrouw:

— Toen ik mijn boudoir verliet, stond ik tegenover mijn echtgenoot. Hij snauwde mij toe: «k Ga uw klein meisje vermoorden». Daarop sprong hij naar mij toe... Op het ogenblik dat zijn vuist mij ging raken, vuurde ik een eerste maal. Hij slaakte een gil... verdween in de gang... keerde weer, wou andermaal op mij toespringen en mij ontwapenen... Wat er dan gebeurd is, weet ik niet juist meer... Ik heb hem op de grond zien liggen... Ik begreep dat hij verloren was... Hij leed... Ik werd door medelijden gedreven... Gij weet wat er verder voorviel...

De getuigen brachten het geile leven aan het volle daglicht van dit Parijs gezin. Die getuigen waren straatvlinders en mondaine dansers, typen van een smerig volkje staande aan de rand van de samenleving. Het bleek dat Weiller herhaalde malen bedreigd had zijn vrouw te zullen doden.

Dit proces stelde twee meesters van het woord, twee verwoede kampers uit de arena's der Assisen, tegenover malkander, meesters Campinchi en de Moro Giafferi.

Meester Campinchi, nochtans burgerlijke partij, weigerde een vrouw te bezwaren:

— Robert Weiller, zei hij, laat ik uit een zedelijk oogpunt vallen. Leugenaar, bluffer, tot daar toe... Ik zal zijn nagedachtenis slechts voor zover verdedigen, als mijn geweten mij zulks voorschrijft. Maar hij was toch een oorlogsgekwetste en een zieke. Men verzorgt een zieke, men doodt hem niet. Men zal trachten uw medelijden op te wekken voor mevrouw Weiller als moeder. Men moet verdienen kinderen groot te brengen. Mevrouw Weiller is niet waardig zulks te doen. Weest toegevend voor haar. Maar laat ze deze gerechtszaal niet met een vrijspraak verlaten! Weest goedhartig, weest menselijk, maar plaatst haar niet op een voetstuk. Weest gevoelig, weest niet gevoelerig.

Meester de Moro Giafferi drong op een vrijspraak aan en zulks met een gloed om stenen harten te vermurwen.

— Velt geen uitspraak in de duisternis, besloot hij, de ware drijfveren die deze vrouw deden handelen zijn een opeenstapeling van schande en van vrees. Weest rechtvaardig. Rechtvaardig voor drie wezens: voor haar en haar kinderen. In naam, zelfs van het kind van Weiller, hebt medelijden.

De jury verklaarde mevrouw Weiller alleen schuldig aan het toebrengen van dodelijke verwondingen zonder het inzicht te hebben gehad te doden. Zij werd tot vijf jaar gevangenisstraf veroordeeld.

Zij lag, toen het vonnis geveld werd, bewusteloos op de bank van schande uitgestrekt, als verpletterd onder de vuilnis van haar herinneringen aan het verleden.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

(Vervolg)

Toen de vorige dag de rentenier bij de sluwe Hendrik naar het gedrag van zijn neef was komen vernemen, had deze laatste, die alles van te voren had geschikt, zo veel kwaad van de goede Joseph gezegd, dat het medelijden verdween, dat Lucas voor de ongelukkige opgevat had. De heer Verboelen had de moordenaar reeds meermaals verzocht hem kennis te laten maken met de heer Pachal, aan wie hij al zijn goed op lijfrente had verkocht. Hendrik had beloofd, de eerste maal, dat deze heer hem zou komen bezoeken, hem dadelijk voor te stellen. Dit was reeds enige tijd geleden, maar het ogenblik was nog niet gekomen om de rentenier in de valstrik te lokken. Maar nu had hij hem gezegd dat de heer Pachal 's anderendaags in de namiddag, hem over zeer gewichtige zaken kwam spreken en dat hij misschien enige dagen op het kasteel zou verblijven.

— Indien het u nu lust, voegde hij er bij, deze deftige heer te zien, kom dan morgennamiddag terug: wij zullen samen avondmalen, en ik ben verzekerd dat gij door de uitnemende beleefdheid van mijnheer Joannes Pachal zeer aangenaam zult verrast zijn.

De rentenier was zeer geveleid en had het voorstel gretig aangenomen.

De daarop volgende dag, slechts een uurtje nadat Karel Kwakbeen de boekerij had verlaten, belde Verboelen aan het kasteel. Hij werd door de meid binnengelaten en door van Heverboom goed ontvangen.

Pachal was nog niet aangekomen, maar Hendrik verzekerde dat hij toch niet lang meer zou wegblijven. Men deed, volgens gewoonte, een wandeling in de tuin, en de snoodaard wist die zeer behendig lang te doen duren.

Op het einde van September zijn de dagen reeds kort en het begon donker te worden, toen hij zijn gast binnenleidde. De heer Pachal was er nog niet. De bedrieger hield zich verwonderd en daar het reeds laat was, bracht hij in, dat mijnheer Pachal vele bezigheden had, die hem dikwijls verhinderden zijn beloften na te komen. Doch, zo hij dezelfde dag niet kwam, dan zou hij voorzeker de volgende aankomen.

— Wij zullen, voegde hij er bij, morgen de zaak bedisselen en inmiddels het avondmaal gebruiken, dat, in afwachting van onze gast, met veel meer zorg dan naar gewoonte bereid wordt.

De rentenier liet zich gezegen; men zette zich aan tafel en dronk een fles oude wijn. Het begon ondertussen laat te worden en Verboelen wilde afscheid nemen; hij hield er niet van, zei hij, zich bij donkere avond alleen naar huis te begeven, maar van Heverboom hernam lachend dat de maan scheen en zijn knecht hem tot aan zijn deur zou vergezellen.

Dit stelde Lucas gerust, en hij bleef langer dan gewoonte. Intussen werden nog een paar flessen wijn geledigd en Hendrik had

het gesprek op zijn neef gebracht, wat de rentenier zeer opgewonden had gemaakt en hem meer had doen drinken dan hij verdragen kon. 't Was reeds na negen uur, toen hij afscheid nam.

Hendrik riep zijn knecht, en, na de rentenier te hebben doen beloven 's anderendaags weder te keren, vergezelde hij hem tot aan de poort, drukte hem met valse vriendschap de hand, en liet hem onder het geleide van Karel Kwakbeen vertrekken.

Het was een heerlijke avond, zachtjes verlicht door de afnemende maan. Geen windje bewoog de bladeren van de bomen, of plooide de takken van de heesters; het gras van de weilanden, evenals het lis en het riet van grachten en moerassen, stond onbewogen.

De rentenier stapte enige tijd zwijgend voort, terwijl Karel aan zijn zijde ging.

— Wat schone avond, zegde Lucas eindelijk, als om Karel spraakzaam te maken.

— Inderdaad, gaf deze tot antwoord, het is een overheerlijk weer.

— Het jaargetijde begint allengskens naar de winter te zakken, wij zullen niet lang meer schone dagen genieten.

— Wie weet, mijnheer, men heeft wel meermalen nog schone dagen in de herfst.

— Schone dagen, ja, maar 's morgens en 's avonds is het kil en ongezond, derhalve niet aangenaam meer.

— Voor iemand die onderhevig is aan verkoudheid, is de zomer verkiesbaar.

— Ongetwijfeld, en dit is bij mij het geval, ik ben zeer week, en schier verzekerd dat ik nooit zal sterven, dan door een borstkwaal.

— O, neen, mijnheer, al ben ik, Karel Kwakbeen, slechts een ongeleerde knecht, toch kan ik u verzekeren dat dit met u het geval niet zal zijn.

— Hoe zo?

— Wel, mijnheer, gij ziet er veel te struis uit.

— Ha, Karel, daar hebt gij 't mis; al heb ik een gezond uiterlijk, toch ben ik zeer zwak van hart.

— Dit kan zijn, mijnheer, doch ik houd staan dat gij nooit aan een borst- of hartkwaal zult sterven; ik zeg niet door een schielijk overval aan keel of hals, dat is wat anders...

Zo pratend, kwamen zij aan de aardeweg, die uitkomt op de heerbaan van Gent. Alles was rondom eenzaam en stil, en Karel besloot zijn slag te wagen op een honderdtal stappen vandaar, waar het wegje door de boskant liep, en bijzonder tot een sluipmoord geschikt scheen. Zij volgden hun baan en de rentenier overdacht de woorden van zijn geleider, toen hij, op de noodlottige plaats aangekomen, spotachtig zegde:

— Vriend, gij spreekt als een dokter, ik wenste dat uw voorspelling waarheid werd.

— Als Karel iets zegt, antwoordde de moordenaar, komt het dikwijls juist uit... Daar! Wees nu overtuigd, dat mijn voorzegging juist was.

(Wordt vervolgd)